

Sygn. akt V CZ 41/07

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Zawada (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi B.K. i S.K.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu

Okręgowego w W. Wydziału Gospodarczego z dnia 8 lutego 1999 r.

w sprawie o sygn. akt [...]

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 maja 2007 r.,

zażalenia skarżących na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 13 stycznia 2006 r., sygn. akt [...],

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w W. odrzucił zażalenie S.K., A.Ś. i B.K. na wydane przez ten sąd postanowienie z dnia 14 kwietnia 2005 r., którym została odrzucona skarga wymienionych osób o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w. W. z dnia 8 lutego 1999 r. w sprawie sygn. akt [...], z powodu jego niedopuszczalności.

Na to postanowienie wnieśli zażalenie – sporządzone osobiście – S.K., B.K. i A.Ś.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W postępowaniu przed Sądem Najwyższym – zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. – obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji.

Przepisu przytoczonego paragrafu pierwszego nie stosuje się w postępowaniu o zwolnienie od kosztów sądowych oraz o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego oraz gdy stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa.

Przepisu przytoczonego paragrafu pierwszego nie stosuje się także wtedy, gdy zastępstwo procesowe Skarbu Państwa jest wykonywane przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa.

Z zacytowanego przepisu wynika, że przed Sądem Najwyższym obowiązuje przymus adwokacko-radcowski, co oznacza, że strony mogą występować w tym postępowaniu tylko reprezentowane przez adwokata lub radcę prawnego, chyba że zachodzą wyjątki przewidziane w art. 87¹ § 2 i 3 k.p.c. Obowiązek zachowania przymusu adwokacko-radcowskiego dotyczy także czynności procesowych

związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Do tego rodzaju czynności procesowych należy m.in. zażalenie (art. 394¹ w związku z art. 395, art. 369 i art. 397 § 2 k.p.c.). Zażalenie od postanowienia sądu drugiej instancji, które zostało sporządzone osobiście przez stronę, bez zachowania przymusu adwokacko-radcowskiego, jest niedopuszczalne i podlega odrzuceniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2005 r., I PZ 22/05, OSNP 2006, nr 21-22, poz. 330)

W sprawie jest oczywiste, że zakwestionowane postanowienie zostało zaskarżone zażaleniem sporządzonym przez skarżących osobiście mimo, że nie posiadają oni zdolności do samodzielnego dokonania tej czynności procesowej. Skarżący nie należą bowiem do żadnej z kategorii osób wymienionych w art. 87¹ § 2 k.p.c. Wniesione przez nich zażalenie podlega zatem odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 373 w związku z art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c.).